

KORPA TAMÁS

*Metapillanat V.**Szalma Rékának*

V.

*a komlóbokor rozsdás üledéke a kanyar
közömbös ívéén, a parkoló órára kúszó borostyán,
ez a gyöngém, az összes függőleges, ami kinő,
finomhangolás: a Hajnal-negyed csillámpalái
tükröződnek egy szemüvegen, jellemes Bulvár,
spontán Vicc, novícius Zörej a fülben, s az ujjak
közül kibúvó ostyavékony, agg Küllalak. ha az
én és a te égéstermeke az ő-nek, éje: G pont
ott áll, ahol Zs élete kilép majd belőle,
még nem olyan tiszta, hogy elsötétülhessen benne
a tejfehér bőrön ülő vénuszdomb. ez a gyöngém.
a test az árnyék szegélyén pibeg, formákat kíván
egy fácán násztánca a krémes hóban: bajszálvékony
pontozott vonal, mely infrastruktúrának még kevés,
pehelykönnyű Súly, mely ritka nyomot hagy, finom
kódokat, két jegenye zárójelében a csend epizodikus.
és beszédes a hallgatás. az égről ütemtelenül oszlik az éj
a Hajnal-negyedtől a Román Operáig. love me,
love me (yesterday).*

[*Korpa Tamás verse*]

V.

*mélyedések, billenések a köd szélein, percek
 múlva, literes lapokban a víztározó, s a paplak
 püspöklila balkonján R. fut tova.
 mert R. még nem Tomašova,
 ismét verejtékezik a bőr fruktózédes máza,
 ha töpreng. mondj egy imát a matériáért is,
 kit a szentek leszóltak, tüzet okádva,
 laktatós iniciálényakkal. R. arcába
 hullva finom lepedék gyanánt a szemek.
 habkönnyű köntöse tárva-nyitva,
 mákszemnyi mellbimbói fénylő, barna, körkörös led-ek,
 ha kigyúl energetikája, hogy neme van, s ő
 maga gyöngéd utórezgés, a lebet és legyek
 között, a pillanat, ami R. a kép és a forma
 között ékként feszeng. sűrög az okozat az okban.
 egy török kifőzdéből így lesz görög
 méterek múlva. mutációk a virradatban.
 nonfiguratív ködök.*

Kós András: Kós Károly

KORPA TAMÁS (1987) költő, irodalomkritikus, szerkesztő (*Új Hegyvidék, Szkolion*), a Debreceni Egyetem hallgatója.